

INTERNATIONAL JOURNAL OF CREATIVE RESEARCH THOUGHTS (IJCRT)

An International Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

சூல் நாவலில் நீர் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்

Water management Ideologies of sool novel

திருமதி மா-இன்பகனி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்)

இலக்கியத் துறை (தமிழ் வளர்ச்சித் துறை)

தமிழ் பல்கலைக்கழகம் - தஞ்சாவூர்

ஆய்வுச்சுருக்கம்:

பண்டையத் தமிழ் மக்கள் இயற்கைப் பற்றிய பல்வேறு நுண்ணறிவுகளைக் கொண்டிருந்தனர். சான்றாக, மழை வருவதற்கு முன்னர் பறவைகளின் சமிக்கைகள், விலங்குகளின் செயல்பாடுகள், காற்று அடிக்கும் திசைகள் ஆகியவற்றைக் கணித்து வைத்திருந்தனர். மேலும் மழை எப்பொழுது பொழியும். பெய்த மழையை கண்மாய், ஏரிகள், குளங்கள், ஆறுகள், கிணறுகள், கேணிகள் போன்றவற்றுள் எவ்வாறு சேமித்து வைக்க வேண்டும் என்ற முறையைப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் அறிந்து வைத்திருந்தனர். வறட்சியான காலங்களில் நீரின் தேவையை உணர்ந்து பல்வேறு அணைகளைக் கட்டி நீரைத் தேக்கி வைத்தனர். உலகமயமாதலை நோக்கிச் செல்லும் தற்காலத்தில் பல்வேறு ஏரிகள், கண்மாய்கள் குளங்கள், விவசாய நிலங்கள் அழிக்கப்பட்டு கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. இத்தகைய சூழலில் சோ. தர்மன் இயற்றிய சூல் நாவல், பண்டைய தமிழ் மக்களின் இயற்கை குறித்த மரபு அறிவுகளைக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே சூல் நாவலில் காணப்படும் இயற்கை குறித்த மரபு சார்ந்த செய்திகளை ஆராய்வது அவசியமாகிறது. தற்கால எழுத்தாளர்களில் இயற்கைப் பற்றிய நுண்ணறிவு கொண்டவர் சோ. தர்மராஜ் (1953) என்று அழைக்கப்படும் சோ.தர்மன். இவர் பாஞ்சாலைத் தொழிலாளியாக இருபது ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். விருப்ப ஓய்வு பெற்று தூத்துக்குடி மாவட்டம் கோவில்பட்டியில் வசிக்கிறார். சுவாமி முப்பந்தைந்து ஆண்டுகளாக சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் ஆய்வு எனப் பல்வேறு படைப்புகளை எழுதிக்கொண்டு இருக்கிறார். சூல், தூர்வை, கூகை, பதிமூன்றாவது மையவாடி போன்ற நாவல்களையும், நீர்ப்பழி, அன்பின்சிப்பி ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும், ஆய்வு நூலையும் இயற்றியுள்ளார். முகநூலில் தொடர்ந்து நீர்நிலைப் பாதுகாப்பு, கண்மாய் பற்றிய செய்திகளைப் பதிவு செய்து கொண்டு வருகிறார். இவர் இயற்றிய சூல் நாவல் கண்மாய், குளம், தெப்பம், மழைநீர் சேகரிப்பு ஆகியவை மக்களின் வாழ்வியலோடு எப்படி கலந்துள்ளன என்பதையும், மனிதர்கள் இயற்கையை காலங்காலமாக எவ்வாறு நேசித்து வந்துள்ளனர் என்பதையும், இயற்கை மனிதனுக்கு சொல்லும் செய்திகளையும் தெளிவாக விளக்குகிறது. சூல் என்பதற்கு நிறைமாத கற்பம் என்று பொருள். கண்மாய் போன்ற நீர்நிலைகளில் நீர் நிறைந்தும், மீன்கள் மிகுந்தும், நெல்மணிகள் கொத்து கொத்தாய் விளைந்தும் காணப்படுவதைச் சூல் என்று உவமைப்படுத்துகிறார் இந்நாவலாசிரியர். எனவே சாகித்ய அகாடெமி விருது பெற்ற சோ. தர்மன் அவர்களின் சூல் நாவலில் காணப்படும் நீர் மேலாண்மைச் சிந்தனைகளை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

குறியீட்டு விதிமுறைகள் - கண்மாய்கள், குளங்கள், ஏரிகள், அணைக்கட்டுகள் இவற்றில் நீர் மேலாண்மை.

சூல் நாவல் உருவாவதற்கான காரணம்:-

சூல் நாவல் பண்டையத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு மரபு அறிவையும் இயற்கை குறித்த மரபு அறிவையும் அடுத்த தலைமுறை மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கிறது. இந்நாவலின் தொடக்கத்தில் நாவல் உருவான வரலாற்றை மிக எளிமையாக தெரிவித்துள்ளார். அவ்வரலாறு, “சோவியத் அரசாங்கம் அனைத்து கூட்டுப் பண்ணைகளுக்கும் ஒரு உத்தரவு இடுகிறது. எல்லா கூட்டுப் பண்ணைகளுக்கும் விதைகள் அனுப்பப்பட்டுவிட்டன. இன்ன தேதியில் மழை தொடங்கும் என்று வானிலை ஆய்வு மையம் விஞ்ஞானபூர்வமாக ஆராய்ந்து அறிக்கையை கொடுத்து விட்டது. ஆகவே விவசாயிகள் என்ன தேதியில் விதைப்பை ஆரம்பித்து இன்ன தேதிக்குள் முடித்து விட வேண்டும். விதைகள் கண்டிப்பாக நான்கு அங்குள்ள ஆழத்தில் தான் ஊன்றப்பட வேண்டும் இந்த உத்தரவுகளை கடைபிடிக்காத விவசாயிகள் சோவியத் அரசாங்கத்தின் ஆணையை மீறியவர்களாக கருதப்படுவார்கள். இந்த உத்தரவின் படியே அனைத்து கூட்டு பண்ணை விவசாயிகளும் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றி விட்டார்கள். ஒரு மாதம் கழித்து பிரஷ்னேவ் கிளைடர் விமானத்தில் பறந்து கூட்டுப் பண்ணைகளை பார்வையிடுகிறார். எல்லாமே கட்டாந்தரையாக காட்சி அளிக்க திடுக்கிட்டு போகிறார். பயிர்கள் வளர்ந்ததற்கான பச்சை நிறத்தைக் கூட காணவில்லை. ஒரே ஒரு கூட்டுப் பண்ணையில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் மட்டும் பச்சைப் பசேலென்று வளர்ந்து காணப்படுகின்றன. அவருக்கு ஆச்சரியம். தன் கண்ணையே நம்ப இயலாமல் அந்த வயலின் அருகிலேயே தன்னுடைய கிளைடர் விமானத்தை இறக்கி அந்த குறிப்பிட்ட பகுதிக்கான விவசாயியை அழைத்து வருகிறார்கள். பிரஷ்னேவ் ஆவலோடு சில கேள்விகளைக் கேட்கிறார். அந்த விவசாயின் பதில் அவரைச் சிந்திக்க வைக்கிறது. தோழரே நான்கு அங்குல ஆழத்தில் ஊன்ற வேண்டும் என்ற உத்தரவு சரி. ஆனால் இன்ன தேதியில் மழை பெய்யும் என்ற தங்களுடைய அறிவிப்பை என்னால் முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. காரணம் என்னுடைய பூட்டன், தாத்தன், அப்பன் காலம் தொட்டு மழையின் வரவை தெரிந்து கொள்ள சில இயற்கை அறிகுறிகளைப் பின்பற்றுவோம். அந்த அறிகுறிகளை வைத்து பார்த்தபோது தாங்கள் குறிப்பிட்டு இருந்த தேதியில் மழை ஆரம்பிக்கவில்லை என்பதையும் பத்து நாட்கள் தள்ளிப் போகும் என்பதையும் உணர்ந்தேன். ஆகவே தாங்கள் சொன்னபடி விதைகளை நான்கு அங்குல ஆழத்தில் ஊன்றினால் மழை பிந்துகிறபோது விதைகளுக்குப் போதிய ஈரப்பதம் கிடைக்காமல் விதைகள் முளைப்பு திறனை இழந்து விடும் என்பதை அறிந்து, ஒரு பத்து நாளைக்கு ஈரப்பதம் கிடைக்கும் படி விதைகளைத் தாங்கள் சொன்ன நான்கு அங்குலத்திற்குப் பதில் ஆறு அங்குல ஆழத்தில் ஊன்றினேன். என்னுடைய கணிப்பு படியே மழை பிந்தித்தான் பெய்தது. ஈரப்பதம் இருந்த காரணத்தினால் என்னுடைய வயலில் பயிர்கள் முளைத்து வளர்ந்து விட்டன. பிறவயல்கள் ஈரப்பதத்தை இழந்ததால் முளைப்புத்திறன் இன்றி விதைகள் கருகிப்போயின. பிரஷ்னேவ் அந்த சம்சாரியை அந்த விமானத்தில் ஏற்றி லெனின் கிராமுக்கு கொண்டு போய் விவசாயம் பற்றிய பல விஷயங்களை தெரிந்து கொண்டதோடு அவருடைய நுண்ணறிவு என்பது விஞ்ஞான பூர்வமான பகுத்தறிவுக்கு சற்றும் குறைந்தது அல்ல என்றும் பதிவுசெய்கிறார். இது மாதிரியான நுண்ணறிவு நமது தமிழ்நாட்டு விவசாயிகளிடம் ஏராளமாக இருப்பதை நான் அறிந்தபோது மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன். இயற்கை சொல்லும் சேதிகள், பறவைகள், மிருகங்களின் சமிக்ஞைகைகள் அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்த சம்சாரிகள் அனைவரும் விஞ்ஞானிகளே”¹ என்று நாவலாசிரியர் சூல் நாவல் தோன்றியதற்கான காரணங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். மழை குறித்த மரபு அறிவுகள் இன்றளவும் தமிழ்நாட்டு மக்களிடம் இருந்துவருகிறது. சான்றாக

“அந்தியில் ஈசல் பூத்தால் அடை மழைக்கு அச்சாரம்”

“மாலை வேளையில் ஈசல்கள் நிறைய பறந்தால்

தொடர்ச்சியாக நீண்ட நேரம் மழை பெய்யும்”

“தும்பி ஏற்ற பறந்தால் தூரத்தில் மழை”

“தும்பி கிட்ட பறந்தால் பக்கத்தில் மழை ”

“தட்டான் உயரமாக பறந்தால் தூரமாக மழை ”

“மார்கழி மழை மண்ணுக்கு உதவாது”

“தைமழை நெய் மழை”

“தைப்பனி தரையைத் துளைக்கும்”

“மாசிப் பனி மச்சை பிளக்கும்”

“புத்துகண்டு கிணறு வெட்டு”

இவை போன்ற பல்வேறு பழமொழிகள் காலங்காலமாக நாட்டுப்புற மக்களிடையே வழங்கி வந்துள்ளன. மழையைப் பற்றி திருவள்ளூர் குறிப்பிடுகையில் மழை அனைத்து உயிர்களுக்கும் உயிர் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாமையாக அமைகிறது. அதுமட்டுமின்றி உணவாகவும் விளங்குகிறது. இதனை

“துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத் துப்பாயாத் தூஉம் மழை” (குறள்.12)

என்று குறிப்பிடுகிறார். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணார் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் மழையைப் பற்றிக் கூறுகையில்

“தண்கடல் வரைப்பில் தாங்குனர்ப் பெறாது

பொழிமழை துறந்த புகைவேய் குன்றத்துப்

பழமரத் தேரும் பறவை போல”²

“மாரிக் குன்றம் அமர்ந்தன்ன”³

“மழை விளையாடுங் கழைவளர் அடுக்கத்து”⁴

“மழை வீழ்ந்தன்ன மாத்தாட் கழுகின்”⁵

“அந்தி வானத் தாடுமழை கடுப்ப”⁶

போன்ற பாடல் வரிகள் மூலம் பழந்தமிழர் மழையின் சிறப்பை அறிந்தனர் என்பது புலனாகிறது.

மண் அரிப்பைத் தடுக்கும் மரங்கள்:-

மரங்கள், செடிகள், கொடிகள் போன்றவை கண்மாய்களில் உள்ள மண் அரிப்பைத் தடுக்கும். “சங்கஞ்செடி புதர்களின் வேர்கள் கண்மாய்க்கரையை வலை போல பின்னிக்கொண்டு சல்லடையாய் மண் அரிப்பைத் தடுக்கும் என்பதால் புதர்களை ஊர்க்காரர்களே பாதுகாத்து வருகின்றனர்”⁷ என்று சூல் நாவலில் காணப்படுகிறது. எனவே, பண்டைய தமிழ் மக்கள் ஏரிகள், ஆறுகள் போன்ற இடங்களில் மரங்களை வளர்த்தனர். கண்மாய்களில் மரங்களையும் செடிகளையும் வளர்த்து மண் அரிப்பைத் தடுத்தனர்

கண்மாய் ஏரிகளைச் சுத்தப்படுத்துதல்:-

மழை பொழிவதற்கான பருவகாலம் வருவதற்கு முன்னர் கால்வாய்கள், கண்மாய்கள், குளங்கள், ஆகிய நீர்நிலைகளைத் தூர்வாருவர். ஏனெனில் மழைநீர் வந்தபிறகு நீரைத் தேக்கி வைத்தால் அதை உரிய பருவ காலம் வரை சேமித்து வைக்கலாம். “கரம்பை மண் அடித்து, குப்பைக் குமி சிதறி, கண்மாய்க்கரை வழி மூடிவிட்டால் விதைப்பிற்குத் தயார் படுத்துகிற வேலை ஆரம்பமாகிவிடும். நாலு பேர் கூடிவிட்டால் வேறு பேச்சே கிடையாது. நெல் நாற்று பாவுவது, கரும்பு நடுவது. வாழைக்கு வரப்பு கட்டுவது. வெற்றிலைக் கொடிக்காலை அழித்து அகத்தி வரிச்சிகளை தூர் தோண்டி எடுப்பது போன்ற வேலைகளைப் பற்றிய பேச்சு இருக்கும். கண்மாய் பெருகிவிட்டால் போதும் ஊரிலுள்ள எல்லோர் வீடுகளும் பெருகிய மாதிரிதான். ஜனங்களின் முகமே புதுப்பொலிவுடன் ஜொலிக்கும். மழையை வரவேற்கக் காத்திருக்கும் ஓடைகளும், ஊருணிகளும், கண்மாய்களும், வெண்கலக்கும்பாவை விளக்கி வைத்தது போல் அவ்வளவு சுத்தமாக இருக்கும்”⁸ என்று கிராமங்களில் ஊர்மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி நீர்நிலையைச் சுத்தப்படுத்தும் நிகழ்வை இந்நாவல் விளக்குகின்றது.

மழையின் அறிகுறிகளைக் கண்டறிதல்:-

பண்டையத் தமிழ் மக்கள் இயற்கையின் சில அறிகுறிகளைக் கண்டு மழை வருமா வராதா என்பதை அறிந்திருந்தனர். சான்றாக, ஆடுகள் கூட்டம் கூட்டமாக நின்றால் மழைபொழியும். தூண்டில் போட்டால் ஒரு மீனு பாடது. தைலான் குருவி தரையோட தாழ்ப் பறந்து திரியும். ராத்திரியில் நிலா கோட்ட கட்டும். ஏறும்பு முட்டைகளைத் தூக்கிட்டுச் செல்லும் போன்ற பல்வேறு அறிகுறிகளைக் கண்டு வைத்திருந்தனர். சூல் நாவலில் வரும் முத்துவீரன் தாத்தா என்ற கதாப்பாத்திரம் இயற்கையின் நுண்ணறிவு கொண்ட பாத்திரமாகக் காணப்படுகிறார். பனைமரங்களில் தூக்கானாங்குருவி கட்டுகின்ற கூடுகளின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு மழை வருகின்ற செய்தியைக் கூறுகிறார். மேலும், “கண்மாய்க்குள் நாட்டுக் கருவேல மரங்களும் வேல மரங்களும் நிரைந்து நிற்கும். கண்மாய் பெருகிவிட்டால், மரத்தின் தூர்கள் முழுவதும் தண்ணீருக்குள் மறைந்துவிடும். மரக்கிளைகள் மட்டும் தண்ணீரின் மேற்பரப்பைத் தொட்டுக்கொண்டு படர்ந்து நிற்கும். அந்த மரங்களில் கூடு கட்டும் பறவைகள் அநேக மரங்களில் உச்சிக் கொப்பில் கூடுகள் கட்டியிருந்தால் அந்த வருஷம் மழை ஜாஸ்தி, கண்மாய் மரங்கள் முங்கும் அளவுக்கு நிறை பெருக்கு. மரங்களில் உள்ள தாடிக்கொப்பில் கூடுகள் நிறையக் கட்டியிருந்தல் அந்த வருஷம் மழை மத்துவம்” 9 என்று பெரியோர்கள் பறவைகள் மரத்தில் கூடு கட்டும் நிலையைக் கணித்து மழையின் வருகையை அறிந்து வைத்திருந்தனர். இவரைப் போன்ற இயற்கையை உணர்ந்த பல பெரியவர்கள் இன்னும் நம் மண்ணில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

சூல் நாவலில் நாமக்கோழியின் வரவு மிக முக்கியப்பங்கு வகிக்கிறது. இப்பறவை கிராமத்தின் செழிப்பையும், அவ்வருட வெள்ளாமையின் உத்திரவாதத்தையும் மழை அதிகரிப்பையும் நீர் நிரம்பலையும் உறுதிசெய்து கிராம மக்களின் சந்தோசத்தையும் குதூகலத்தையும் கொண்டு சேர்க்கும் வரவாகும். இக்கோழி தென்பட்டால் வளம் பெரும் என்பதை இந்நாவலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தெலாக்கிணறு:-

கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைக்க நீண்ட கம்பி அல்லது மரக்கம்பத்தின் ஒரு முனையில் எடை மிகுந்த கல்லையும் மறுமுனையில் நீண்ட இரும்புச் சங்கிலி அல்லது கயிற்றுடன் இணைக்கப்பட்ட வாளியைக் கட்டி வைத்திருப்பார்கள். சங்கிலியைப் பிடித்து இழுத்தால் வாளி கிணற்றுக்குள் போகும். தண்ணீர் நிரம்பியதும் மெதுவாக சங்கிலியை மேலே இழுத்தால் போதும் எதிர்முனையில் இருக்கும் கல்லின் எடையே நீர் நிரம்பிய வாளி மேலே வரும். விவசாயத்திற்கு ஏற்றம் இறைத்துச் சிக்கனமாய் நீர் பாய்ச்சுவதால் தெலாக்கிணற்றில் எந்த பருவ காலங்களிலும் நீர் வற்றுவதே இல்லை. அவ்வகையான தெலாக்கிணறுகள் தற்காலத்தில் பார்ப்பது அரிது. இக்கிணற்றின் பயன்பாடு குறித்து சூல் நாவல் தெளிவுற விளக்குகிறது. “தெலாக்கிணறுகள் ஊரைச் சுற்றிலும் காடுகளிலும் காடுகளிலும் பல இடங்களிலும் இருக்கும். காடுகளில் வேலை செய்பவர்கள் ஆடு மாடுகள், உழவு அடிப்பவர்கள், வழிப்போக்கர்கள் போன்றவர்களுக்காக வெட்டப்பட்டவை. சின்னதாக குறைந்த ஆழம், ஒரு தெலா, ஒரு நீண்ட கல்தொட்டி. ஆடு மாடுகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டலாம். காடுகளில் வேலை செய்யும் ஜனங்களும் வழிப்போக்கர்களும் தண்ணீர் குடிக்கலாம். புதியதாக காடுகளில் மரக்கன்றுகள் நடுபவர்கள் எவ்வளவு தண்ணீர் வேண்டுமானாலும் இறைத்து ஊற்றலாம்”10 என்று தெலாக்கிணறுகள் அனைத்து உயிர்களுக்கும் நீர் ஆதாரமாக விளங்குவதைச் சூல் நாவலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தெப்பம்:-

தெப்பம் என்பது குளம் ஆகும். இக்குளத்தில் உள்ள நீர் குளிப்பதற்கும் துணி துவைப்பதற்கும் பயன்படும். சூல் நாவலில் குஞ்ஞான், என்பவன் ஊர் முழுக்கச் சுற்றி எட்டயபுரம் அரண்மனைக்குள் நுழைகிறான். ஊரைச்சுற்றிலும் தண்ணீர் நிரம்பிய பெரிய பெரிய தெப்பங்களைப் பார்த்தான். ஆழமான “அகன்ற தெப்பங்களில் சுற்றிலும் குளிப்பதற்கும் துவைப்பதற்கும் நீண்ட படிக்கட்டுக்கள் கற்களால் கட்டப்பட்டிருந்தன” 11 என்றும் “எட்டயபுரம் ஜமீன் எல்லைக்குள் வரும் கிராமங்களில்

வற்றாத குளங்களும் தெப்பங்களும் உண்டு”¹² என்றும் தெப்பம், குளம் குறித்து சூல் நாவல் குறிப்பிடுகிறது

கண்மாய்:-

கண்மாய் என்பது ஏரி போன்ற பெரிய நீர்நிலை அமைப்பு ஆகும். பல ஊர்களுக்கு இது போன்ற கண்மாய்களிலிருந்துதான் விவசாயத்திற்கு நீர் பங்கீடு செய்யப்படும். பல்வேறு வகையான மீன்களும் கண்மாயில் காணப்படும். கண்மாய் அழிந்தால் ஊரே காலி ஆகும் என்பதை சூல் நாவல் குறிப்பிடுகிறது. “கண்மாய் அழிந்தால் ஊரே காலி. ஏம்னா ஊரெல்லாம் புள்ளத்தாச்சியா இருக்கனும். கண்மா எப்பவுமே நெற சூழியாவே இருக்கனும். நெற சூழியும் தெய்வமும் வேறுவேறல்ல”¹³ என்று இந்நாவல் கூறுகிறது. மேலும் நீர் நிலையைக் கெடுக்கும் “சிலேபிக் கெண்டை மீன், வேலிக்கருவேல மரம் போல ஊருக்குள் இன்னும் பல வரவுகள் வந்துவிட்டன”¹⁴ என்று சூல் நாவல் கண்மாய் அழிவைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது.

கிடங்கு:-

கிடங்கு என்பது வற்றாத நீர் நிலை அமைப்பு ஆகும். சூல் நாவலில் குறிப்பிடப்படும் வண்ணான் கிடங்கு எந்த பருவங்காலங்களிலும் நீர் வற்றாது. இதை, “எந்தக் கோடையிலும் வண்ணான் கிடங்கில் நீர் வற்றாது”¹⁵ சங்கப் பாடல்கள் மடையைக் காக்கும் காவலன் இருந்தான் என்பதைக் கூறுகின்றன என்றும் “மடையைக் காப்பன் நீர்ப்பாய்ச்சி, மடைக்குடும்பன் என்று அழைப்பர்”¹⁶ என்றும் சூல் நாவல் கூறுகிறது. மேலும், “அந்த காலத்தில் நீர்ப்பாய்ச்சி என்ற பெயர் கிடையாது. மடைக்குடும்பன் என்றுதான் சொல்வார்கள். மடைக்குடும்பன், கட்டக் கருப்பன் பரம்பரை பரம்பரையாய் மடையைப் பராமரித்து நீர் பங்கீடு செய்து, வருஷக் கோலி வாங்கிக் கண்மாய் காவல் காத்து வரும் வாரிசு. கண்மாய் பெருக மறுகால் பாய்கிறது. கண்மாயில் தண்ணீர் தத்தளிப்பதைப் போல் ஊர் சந்தோசத்தில் தத்தளிக்கிறது. நீரளவைக் குறைக்க கலுங்கல் திறந்து விடப்பட்டதால் ஓடைகளில் தண்ணீர் பெருகி ஓடி ஊரணியை நிரப்பி, ஊர் தாண்டி ஓடி வேற்றூர் ஓடையில் சேர்கிறது. மூன்று மடைகளும் திறந்துவிடப்பட்டு வடக்காருகள் வரப்பைத் தொட்டுக்கொண்டு தண்ணீர் குளமாகக் காட்சி அளிக்கிறது. மடையில் அடைப்பு ஏற்படும். அந்த அடைப்பை நீக்க கண்மாயில் இறங்கி ஒரு வேளை அவன் இறந்தால் அவனைக் கும்பிடுவார்கள்”¹⁷ என்று நீர் நிலையைப் பாதுகாப்பவன் கண்மாயில் இறங்கி இறந்தால் அவனைக் கும்பிடுவார்கள் என்று சூல் நாவலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

மழை நிற்கச் சடங்கு:-

வறட்சியான காலங்களான ஏப்ரல் மே மாதங்களில் மழை பொழிவதற்கு மாரியம்மன் கோவிலில் கூழ் காய்ச்சி ஊற்றுவார்கள். மாரியம்மனுக்கு விழா எடுப்பார்கள். இவ்வாறு செய்தால் மழை பொழியும் என்பது நம்பிக்கை ஆகும். ஆனால் தொடர்ந்து பெய்த மழை நிற்பதற்குக் கன்னிப்பெண் ஆடையின்றி ஊரைச் சுற்றிவந்தால் மழை நிற்கும் என்ற நம்பிக்கையைக் கிழக்கே போகும் இரயில் என்ற திரைப்படம் கூறுகிறது. “ஊரெங்கும் மழைநீர் வெள்ளமாய் காட்சியளிக்கிறது. மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி மழை பொழிந்தது போதும். அதை அனுப்பி வைத்துவிடலாம் என்று முடிவு செய்கின்றனர். அனைவரும் பொது மன்றத்தில் கூடுகின்றனர். ஒரு தட்டில் தூள் மாவு வைத்து அதை அள்ளுவது போல் நடித்து வாயில் போட்டு மென்று நடித்தனர். அனைவரும் இதே போல் மென்று நடித்து போதும் போதும் என்று சாமியாடிகளிடம் கூறினர். ஒருவர் கூட வேண்டும் வேண்டும் என்று கூறாதபடி பார்த்துக்கொண்டார்கள். சாமியாடிகள் இருவரும் ஓரிடத்தில் நின்று மாவை கையில் எடுத்துக் காற்றில் வீசினார்கள். மேகமே புகையாய் போ, மேகமே மழையாய் பொழியாத, மேகமே வெய்யிலுக்கு வழி விடு. மேகமே காத்தோட ஓடிப்போ என்று கூறுகின்றனர். காற்றில் தூவப்பட்ட மாவு மேகமாய் மாறி காற்றோடு போனது. மழையும் நின்றுவிட்டது”¹⁸ என்று மழை நிற்பதற்கான சடங்குகளைச் சூல் நாவல் விளக்குகிறது

முடிவுரை:-

சூல் நாவல் பண்டையத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு மரபு அறிவையும் இயற்கை குறித்த மரபு அறிவையும் அடுத்த தலைமுறை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்துச் செல்கிறது. வானத்தைப் பார்த்தும், நிலவைச் சுற்றி வரும் வட்டங்களைப் பார்த்தும் மழையின் வரவைக் கணித்தனர். அத்துடன் விவசாயி மழையின் போக்கை அறிந்து நிலத்தில் விதையை எத்தனை அடி ஆழத்தில் ஊன்றி வைக்க வேண்டும் என்பதையும் மழை குறித்த மரபு அறிவுகள் இன்றளவும் தமிழ்நாட்டு மக்களிடம் இருந்துவருகிறது என்பதையும் பண்டைய தமிழ் மக்கள் அறிந்து வைத்திருந்தனர்.

நீர் நிலைகளில் மண் அரிப்பு ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காக மரங்கள், செடிகள், கொடிகள் போன்றவை கண்மாய்களில் வளர்த்து மண் அரிப்பைத் தடுத்தனர். அத்துடன் பருவ கால மழை வருகையைக் கணித்து கால்வாய்கள், கண்மாய்கள், குளங்கள், ஆகிய நீர்நிலைகளைத் தூர்வாருவர். ஏனெனில் மழைநீர் வந்தபிறகு நீரைத் தேக்கி வைத்தால் அதை உரிய பருவ காலம் வரை சேமித்து வைத்து விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தலாம். தூர் வாரப்பட்ட மண்ணை வயல்களில் கொட்டி புதுப்பித்தனர்.

பனைமரங்களில் தூக்கானாங்குருவி கட்டுகின்ற கூடுகளின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு மழை வருகின்ற செய்தியையும், நாமக்கோழி தென்பட்டால் மழை வளம் பெருகும், கிராமம் செழிக்கும், வெள்ளாமை பெருகும் என்பதையும் சூழ் நாவல் குறிப்பிடுகிறது.

தெலாக்கிணறுகளில் எந்த பருவங்களிலும் நீர் வற்றாது. காடுகளில் வேலை செய்யும் ஜனங்கள், வழிப்போக்கர்கள் ஆகியோர் தண்ணீர் குடிக்கலாம். புதியதாக காடுகளில் மரக்கன்றுகள் நடுபவர்கள் எவ்வளவு தண்ணீர் வேண்டுமானாலும் இறைத்து ஊற்றலாம் என்று இக்கிணறுகள் அனைத்து உயிர்களுக்கும் நீர் ஆதாரமாக விளங்குவதைச் சூல் நாவலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தெப்பம் என்பது குளம் ஆகும். இக்குளத்தில் உள்ள நீர் குளிப்பதற்கும் துணி துவைப்பதற்கும் பயன்படும். கண்மாய் என்பது ஏரி போன்ற பெரிய நீர்நிலை அமைப்பு ஆகும். பல ஊர்களுக்கு இது போன்ற கண்மாய்களிலிருந்துதான் விவசாயத்திற்கு நீர் பங்கீடு செய்யப்படும். பல்வேறு வகையான மீன்களும் கண்மாயில் காணப்படும். கிடங்கு என்பது வற்றாத நீர் நிலை அமைப்பு ஆகும். சூல் நாவலில் குறிப்பிடப்படும் வண்ணான் கிடங்கு எந்த பருவங்காலங்களிலும் நீர் வற்றாது. பண்டையத் தமிழர்களின் மழை, இயற்கை குறித்த மரபறிவை தற்கால தமிழர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். கண்மாய், கிணறு, ஏரி, குளம் போன்ற நீர்நிலைகளைச் சுத்தப்படுத்தி, மரங்களை வளர்த்து நீர் நிலைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டும் போன்ற இயற்கை குறித்தான பல்வேறு மேலாண்மைச் சிந்தனைகளைச் சூல் நாவல் விளக்குகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்:-

1. சோ. தர்மன், சூல், பக்.Vii-viii
2. சோமசுந்தரனார் பொ.வே.(உ.ஆ.)பெரும்பாணாற்றுப்படை, வரி: 18-20
3. மேலது, 49
4. மேலது, 257
5. மேலது, 363
6. மேலது, 413
7. சோ. தர்மன், சூல், ப.1
8. மேலது, ப.413
9. மேலது, பக்.5-6
10. மேலது, ப.7
11. மேலது .ப.13
12. மேலது .ப. 369

13. மேலது .ப. 92
14. மேலது.ப.480
15. மேலது.ப.484
16. மேலது.ப.39
17. மேலது. ப.55
18. மேலது.ப.57

துணைநூற்பட்டியல்:-

1. இராஜலட்சுமி, செள. சூல் நாவலில் சூழலியல் கூறுகள், JETIR, ISSN – 2349- 5162, Volume: 7, -10 January 2023, issue:1 <https://www.jetir.org/papers/JETIR2301013.pdf>.
2. சுந்தரகபிலன், A.P.பகுத்தறிவுக் களஞ்சியம் திருக்குறள், மெர்குரிசன் சென்னை – 2004.
3. சுனிதா, ர. சூல் நாவல் முன் வைக்கும் நிர் மேலாண்மை, புதிய அவையம், ISSN: 2456– 821X, volume: 7, issue: 1/3 – march 2023.
4. சோமசுந்தரனார் பொ.வே.பெரும்பாணாற்றுப்படை, சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை – 2001.
5. தர்மன், சோ. சூல், அடையாளம், 1205/1 கருப்பூர் சாலை, திருச்சி – 2020.

